

ČLOVÍČEK A JEHO MAMINKA PLANETA ZEMĚ

MARTINA WILCZKEOVÁ

ČlovíčekDětem z.s.

AHOJ, MILÉ DĚTI, JSTE PŘIPRAVENY?

Vydáme se teď společně na cestu plnou poznávání, zajímavých objevů a nových přátelství. Určitě se vám bude líbit a zažijete na ní spoustu dobrodružství a zábavy.

Hezky se posaďte, nastražte ouška a pozorně poslouchejte, protože...

*V malém lese nad strání, kde se vítr prohání,
tam v jednom křoví pod jedličkou, skrytý listem a větvičkou,
krčí se domeček maličký, mechem je pokrytý celičký.*

V tom domečku, v tom pelíšku, spí na zádech i na bříšku malý milý Človíček.

Je stejný jako vy:

Má ruce, nohy, hlavičku, taky vlásků trošičku.

Spinká tiše, odpočívá, za víčky své sny ukrývá.

*A když se pak probudí, písničkou tě pozdraví.
„Hopla, hej, se mnou se směj, tancuj, zpívej, dováděj!
V srdci svém radost měj, starosti si nedělej.
Přišel jsem si s tebou hrát, náš krásný svět poznávat.*

JAK ČLOVÍČEK POZNAL ZIMU

Človíček už delší dobu pozoroval, že se jeho maminka Příroda mění. Venku bylo chladněji, brzy se stmívalo, častěji přšelo a vítr foukal tak silně, že na stromech nezbyl ani jeden lísteček. Od zvířátek v lese se Človíček dozvěděl, že přichází nové období. Říkala mu zima. Celý podzim se na ni všichni obyvatelé lesa připravovali, chystali si teplé pelíšky a dělali zásoby jídla.

A pak jednoho rána Človíček vykoukl ze svého domečku a užasl: Zima byla tu. Vzduch byl chladný a průzračný a všude kolem ležel sníh. Človíček ještě nikdy neviděl tak jasnou bílou barvu. Doposud znal les jen zelený a na podzim zářivě barevný. Teď ale všude ležela bílá peřina a les pod ní klidně odpočíval.

„Tak tě u nás vítám, milá Zimo,“ pozdravil Človíček a oči mu zajiskřily nadšením. Protáhl se, nasál nosem chladný vzduch a bez váhání se rozběhl přímo do sněhu. „Páni, ten je ale studený!“ vykřikl překvapením a rozesmál se. Chvíli v něm rozverně běhal, vykopával jej do vzduchu, pak v něm skákal a dováděl. Aby taky ne. To přece každý ví, že se sněhem je velká zábava!

Když se Človíček do sytosti vydováděl, nabral si sníh do dlaní a vyhodil jej nad sebe. Ten chvíli vířil ve vzduchu a pak pomalu a tiše padal zpátky na zem. Človíček si všiml, že sníh je složený ze spousty malých krystalků a ty se v paprscích slunce třpytily jako malinké drahokamy. Zima je opravdu nádherná, napadlo Človíčka a s láskou se podíval na svoji maminku Přírodu, schovanou pod sněhovou přikrývkou.

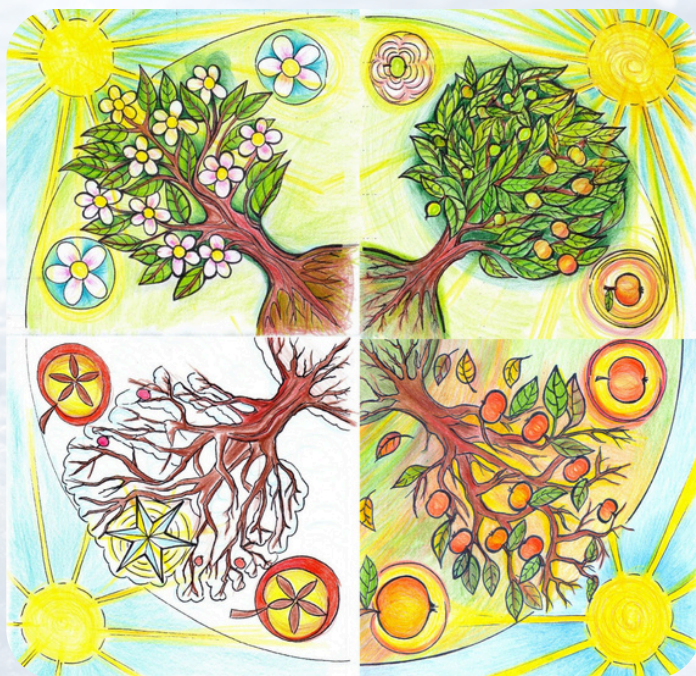

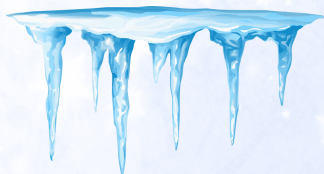
Človíček byl zimou tak nadšený, že se rozhodl ji pořádně prozkoumat a rozhlédnout se po lese. Šel pomaličku cestou mezi stromy a jeho nohy se bořily do vysoké sněhové pokrývky. Při každém kroku se ozývalo hlasité křup, křup a rozléhalo se v tom lesním tichu do všech stran. Podíval se kolem a zjistil, že je v lese úplně sám. Je tady nějak smutno, napadlo ho. Najednou už mu zima nepřipadala tak kouzelná, jako když si hrál se sněhem u svého domečku.

„Maminko, maminko moje, proč musí být v lese zima?“ zeptal se zvědavě. „Sníh vypadá sice hezky a je s ním spousta zábavy, ale je také chladno a nevlídně. Nikde není tráva ani květy a stromy vypadají bez listů smutně. Nevidím žádné broučky a zvířátka a neslyším zpívat ptáky. Kdepak všichni jsou?“

„Človíčku můj milý,“ odpověděla konejšivým hlasem maminka, „zima je tady, aby si příroda odpočinula a pořádně se prospala. I ty se musíš po dni plném hraní, skákání a běhání vyspat, abys měl na příští den zase spoustu energie a byl plný síly na nová dobrodružství. V přírodě vše začíná na jaře. Rostliny a stromy kvetou, zvířata mají mláďata a celá příroda je plná života. Pak přijde léto. Slunce hřeje, svět je barevný a voňavý a všude je spousta sladkých plodů. Na podzim se potom začne ochlazovat, protože tvůj tatínek hřeje méně a méně, dozrají poslední plody a všichni se připravují na příchod zimy. Pak přijde mráz a napadne sníh, který přikryje celou krajinu jako načechraná peřina. Rostliny a stromy odpočívají, zvířata se ukryjí do svých teplých pelíšků a některá dokonce celou zimu prospí. Vše je v klidu a nabírá sílu na další období. Na jaře totiž tvůj tatínek svými paprsky zahřeje vzduch, celou přírodu zase probudí a vše začne znovu.

Jaro, léto, podzim, zima – čtyři roční období. A tak to, Človíčku, musí být. I ty zjistíš, že zima má své kouzlo, a bude se ti určitě líbit,“ skončila své vyprávění maminka a lehkým vánkem shodila z větvičky hromádku sněhu. Ta spadla Človíčkovi přímo na hlavu a pěkně ho zastudila. Človíček se rozesmál a nemohl se dočkat, až všechna ta zimní kouzla objeví.

JAK SE LES PROMĚNIL V LEDOVÉ KRÁLOVSTVÍ

Na obloze dnes nebyl jediný mráček, a tatínek Slunce ji tak měl celou jen pro sebe. Spokojeně se usmíval a svými paprsky hladil maminku Zemi, celý les i svého malého Človíčka. Sluníčko přinášelo do zimního zmrzlého lesa radost a novou energii, ale v jeho teple také pomalu mizela sněhová peřina. Sníh tál, měnil se na vodu, a když se Človíček večer vracel domů ze svého putování, byly všude kolem už jen kaluže. Snad zase brzy napadne sníh, přál si, když potom usínal ve své teplé mechové postýlce.

Příští den ráno vyšel před domeček a zůstal překvapeně stát. Byla pořádná zima. Mráz mu zalézal pod svetr a štípal ho po celém těle. Včera byl takový krásný den plný sluníčka a dneska takový mráz, podivil se Človíček a celý se otřásl. Půjdu se protáhnout a proběhnout, abych se zahřál, rozhodl se. Jakmile ale udělal první krok, podjela mu noha a on se, jak dlouhý, tak široký, rozplácl na zem. Nejprve se lekl, protože nečekal, že uklouzne, a byla to docela rána. Teď už se ale srdečně smál, jak tam tak ležel na zádech s rukama rozhozenýma do stran a vypadal jak placka. Pomalu se postavil a překvapeně koukal pod nohy. Co se to stalo? divil se a zkoumavě při tom pokrčil čelo. Vy byste, děti, věděly, co to bylo?

Opatrně udělal další krok, ale noha mu podjela znovu. Zavrával a jen tak tak se zachytil o dveře domečku, aby nespádl. U všech stromů, co se to tady děje? Rozhlédl se pozorně kolem sebe a uviděl, že les vypadá úplně jinak než včera. Místo vody z roztátého sněhu teď na zemi leželo něco tvrdého a lesklého a z větví stromů visely nějaké dlouhé průhledné ostny.

Človíček se opatrně pohnul a chtěl to jít prozkoumat, když vtom najednou uslyšel Aniččin hlas: „Človíčkůůů, mrznee, pojd' se klouzat.“ A už i s Vítkem stála vedle něj a smála se na celý les. Vzala Človíčka za ruku a táhla ho k zamrzlé kaluži na cestě. Na jejím okraji se sklouzla a – jupííííí, měla pocit, že letí. Když to Človíček viděl, taky se sklouzl a fijjůůů. „To je paráda!“ křičel radostí. Pak se přidal i Vítek – jako rychlobruslař prosvíštěl přes celou kaluž. Na konci ještě naboural do Človíčka a svalili se spolu na zem. I Anička na ně skočila a všichni se smáli a plácali rukama do země.

„Aničko, jak to, že to všude kolem tak klouže?“ ptal se pak zvědavě Človíček.

„To je led,“ vysvětlila mu Anička. „Je to vlastně zmrzlá voda.“

„A na ledu se dá výborně klouzat,“ dodal ještě Vítek a znovu se sklouzl po zamrzlé kaluži.

„Ahaaa, tak to už chápu,“ řekl spokojeně Človíček. „Včera bylo teplo, sníh roztál a na zemi zůstala voda. Když potom začalo mrznout, voda se proměnila na led. „Ale jak to že visí kusy ledu i z větví?“ vzpomněl si hned Človíček a ukázal na nejbližší strom.

„To je přece rampouch,“ smál se Vítek srdečně. „Takový nám dnes ráno visel z okapu na domě a tatínek mi řekl, že jak voda ze střechy pomalu stéká dolů, kapky postupně zamrzají a vzniká rampouch.“

„Jsou to krásné ozdoby,“ řekl nadšeně Človíček, „les díky nim vypadá jako ledové království.“

„A já jsem jeho královna,“ zasmála se Anička a udělala na ledě piruetu.

Všichni tři se potom rozběhli po cestě, klouzali se po zamrzlých loužích sem a tam a užili si ještě spoustu legrace.

A co vy, děti, už jste se letos klouzaly na ledu stejně jako Človíček, Anička a Vítek?

JAK ČLOVÍČEK HLEDAL JARO

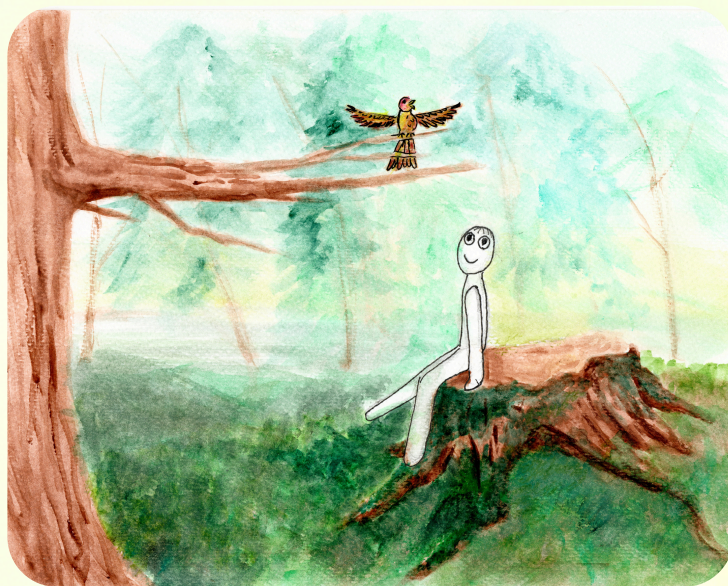
Když se Človíček ráno probudil, vyskočil hned z postýlky a běžel se podívat ven, jestli dnes opět svítí sluníčko. Už několik dní totiž na obloze nebyly skoro žádné mráčky, a tatínek ji tak měl celou jen pro sebe. Svými slunečními paprsky zahříval maminku Přírodu a vypadalo to, že ji chce probudit z dlouhého zimního spánku. V jeho teplé náruči roztály poslední zbytky sněhu i ledová přikrývka na studánce a potůčku. Zmrzlá půda se prohřála a vsákla do sebe vodu z roztátých sněhových vloček. Vzduch byl svěží a voněl mokrou hlínou a mechem.

Že už by tady bylo jaro, o kterém mluvila zvířátka? napadlo Človíčka, když seděl na pařezu a vyhříval se na sluníčku. Věděl, že jaro má přijít po zimě a bude krásné, barevné, voňavé a plné života. Netušil ale, jak bude vypadat.

Vtom nad ním proletěl ptáček, sedl si na nedaleký strom a spustil svoje veselé ptačí cvrlikání: „Tyrýtyrýtyrý.“ Po dlouhém zimním tichu znělo jako ta nejkrásnější písnička.

„Maminka Příroda už se asi opravdu probouzí,“ zajásal Človíček a srdíčko mu poskočilo radostí. „Porozhlédnu se po lese a zjistím, jestli už je jaro opravdu tady.“

Vzal si na cestu pár sušených jablíček a vykročil k lesní pěšině mezi stromy. Jak já to jaro ale vlastně poznám? pomyslel si. Vždyť jsem ho ještě nikdy neviděl. „Jaro určitě poznáš, můj milý Človíčku,“ ozvala se najednou tichým a něžným hlasem maminka Příroda. „Jen se musíš dobře dívat kolem sebe. Rostliny, stromy i zvířata, která přes zimu spala a odpočívala, se probudí, les se začne opět zelenat a zářit pestrými barvami květů. Jaro se ti bude, Človíčku, moc líbit,“ dodala ještě maminka a pro potěšení mu ukázala nádherného žlutého motýlka.

Človíček radostně zavýskl. Jasná barva jeho křídel ho okouzila a nemohl se na něj vynadívat. „Motýlku, motýlku, kde ses tady vzal?“ ptal se hned zvědavě. „Neměl bys být ještě schovaný?“

„Ale kdepak,“ zavrtěl motýl hlavičkou, až mu poskočila tykadélka. „Celou zimu jsem prospal zavěšený na větvičce v borůvkovém keři. Jsem totiž největší otužilec ze všech motýlů a nepotřebuji žádný úkryt. Když jsem dnes ale ucítil to příjemné teplo, probudil jsem se. Jmenuji se Žluťásek a jsem první motýl, kterého můžeš na jaře vidět. Zrovna se letím poohlédnout po nějakém jarním kvítku, abych se mohl napít sladkého nektaru. Po zimě mi totiž pořádně vyhládlo.“

„Tak ať, Žluťásku, brzy nějaký najdeš,“ popřál mu Človíček a zamával malému motýlkovi na rozloučenou.

Pak se vydal dál po lesní pěšině a pozorně se díval kolem sebe, jak mu radila jeho maminka. Všiml si, že na některých místech už roste svěží zelená tráva a jinde ze země vykukují první lístky ještě trochu ospalých rostlinek. Na větvích jednoho stromku objevil drobné zelené pupeny a v listí pod ním zahlédl dokonce malého broučka.

„Zima už asi opravdu končí!“ volal nadšeně Človíček a pozorně si prohlížel každý strom a kousek země, aby našel další známky jara. A vtom ji uviděl. Rostlinku s jemnými a něžnými bílými kvítky, které vypadaly jako sukýnky malé panenky. Človíčkovi se dojetím zalily oči slzami. Byla tak nádherná. Po dlouhé zimě to byl první kvítek, který mohl zase spatřit.

„Kdopak jsi, květinko?“ zeptal se a pohládl ji svým srdcem plným lásky.

„Lidé mi dali jméno Sněženka,“ odpověděla. „Asi proto, že někdy vykvetu ještě ve sněhu. Dobře totiž poznám, kdy končí zima. To se pak jako první ze všech rostlin proderu na povrch, abych pozdravila sluníčko a přivítala jaro.“

„Takže teď už můžu, Sněženko, opravdu říct, že jaro přichází!“ zaradoval se Človíček.

„Ano, ano,“ usmála se Sněženka, „za chvíli se probudí i ostatní květiny a svět bude zase krásně barevný.“

A na to se všichni určitě moc těšíme. Jaro má přece každý rád. Já, ty, maminka, tatínek i tvůj kamarád. Tak ho běžte, děti, stejně jako Človíček ven prozkoumat. Třeba najdete i svoji první sněženku anebo kolem vás proletí malý žlutý motýlek.

Dneska jsem ji uviděla, mezi zmrazky zasnívila.

Sněženka se jmenuje, jarní radost daruje.

*Vyrostla na stejném místě jako vloni,
potěší naše srdíčko a taky krásně voní.*

